SLADKÝ ŽIVOT

Cathy Williamsová

Setkání v Dolomitech

HARLEQUIN®

Cathy Williamsová

SETKÁNÍ V DOLOMITECH

Překlad

Hilda Hansalová

Milá čtenářko,

vždycky mě potěší, když se kromě příběhu s dobrým koncem v knížkách, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, dozvím i něco nového. Když autorky zabrousí do oblasti lidského konání a jednání, o němž jsem nic nevěděl, a dají si tu práci, aby všechno vysvětlily.

Tentokrát takovou knížkou je příběh Tary Pammiové Software pro lásku, *který vychází v edici Sladký život. Hlavní hrdinkou je totiž hackerka, která prolomí bezpečnostní pojistky v programu hlavního hrdiny. Takže autorka si musela leccos načíst o programování, hackování počítačů, bezpečnostních systémech a vůbec spoustě věcí, o kterých bychom nepředpokládali, že mají v romantických příbězích své místo.*

A popsala to tak, že jsem všemu (nebo skoro všemu) rozuměl!

V minulosti už jsem se tak poučil o ekologii, burze, restaurování obrazů, výrobě parfémů a spoustě dalších věcí. A dozvědět se něco nového je vždycky fajn, ne?

Už jsem zvědavý, jak bude příběh pokračovat. Na Software pro lásku *totiž příští měsíc naváže příběh nazvaný* Smlouva s Italem, *který je přímým pokračováním. A vše bude ještě o další měsíc později ukončeno třetím dílem série, pojmenovaným* Chybička v plánu.

Doufám, že zvědavá jste i Vy, takže se budeme těšit spolu.

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

SETKÁNÍ V DOLOMITECH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Christmas Proposition

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7498-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7499-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7500-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Rosie! Posloucháš, co ti říkám?“

Rosie se zájmem pozorovala hemžení lidí dole ve velké hale hotelu. Většinou měli lyže na ramenou a ve tváři výraz radostného očekávání blížících se vánočních svátků. Přinutila se vnímat hlas, v němž kromě rozladění a netrpělivosti mohla zaslechnout i upřímnou náklonnost.

Luxusní pětihvězdičkový lyžařský rezort, usazený jako šperk v srdci italských Dolomit, nabízel všechno, co si člověk mohl za peníze koupit. Pro Rosii představoval druhý domov. Co si pamatovala, jezdila sem s celou svou rodinou před Vánocemi každý rok. Do paměti měla vrytý každý trám, naleštěný dřevěný nábytek, vzorek mramorového obložení, nádherný vnitřní bazén s průzračně modrou vodou a obrovské lustry v hotelové restauraci, ověnčené michelinskými hvězdičkami.

Právě teď seděla u kávy v otevřeném salonku na vyvýšeném místě haly a obdivovala asi desetimetrový vánoční strom umístěný vedle recepce, ozdobený stovkami maličkých růžových a smetanově bílých elektrických svíčiček, a nasávala vůni borového jehličí.

„Ovšem, že tě poslouchám,“ odpověděla s patřičným důrazem. U stolu naproti ní seděla její sestra.

„Ptala ses mě, co zamýšlím dělat, až skončí lyžařská sezona. Nevím, Diss. Teď vedu lyžařský kurz

a moc mě to baví. Je to legrace. Poznávám spoustu milých lidí a kromě toho, a na to nezapomínej, dohlížím na chatu našich. Hlídám, aby ji… no… nevykradli… nebo tak něco."

„Protože se to tady v Cortině lupiči jen hemží?"

„To nemůžeš nikdy vědět."

„A ty nemůžeš měnit zaměstnání jako na běžícím pásu, Rosie," navázala na její řeč Candice. „Brzy ti bude čtyřiadvacet a máma a táta… my všichni – já, Emily, rodiče – se obáváme, že se vůbec nesnažíš udělat něco se svým životem… víš, co tím myslím."

„Myslíš tím, že mám někde začít pracovat jako účetní? Vzít si hypotéku? Najít si slušného muže, který se o mne bude starat?" Rosii zrudly rozčilením tváře. Na téma muži byla obzvlášť citlivá. Dobře věděla, že ve skutečnosti přesně tohle rodiče trápí. Báli se, že si nikdy nenajde dobrého muže, jako si ho našly obě její sestry. Báli se, že si vybere nesprávného nebo dokonce špatného muže nebo muže, který ji bude chtít jen využít. Popravdě – v minulosti se to párkrát stalo, a i když každé zklamání překonala, každé bolelo.

Teď zrovna žádný vztah neměla, ale netrápila se tím. Naposledy chodila s klukem, s nímž chtěla cestovat. Vypravili se do Indie. On tam jel především proto, aby nakoupil levné asijské zboží, které pak chtěl se ziskem prodat někde na trhu v Aldershotu, na severu Hampshiru. Docela si to užívali, dokud se nezahleděl do jedné vysoké tmavovlásky. Zbyl jí po něm jen lístek s omluvou.

Všechna ta zklamání měla jedno plus: nehupsla s každým klukem, s nímž chodila, hned do postele.

Jen s jedním. S tím, kterého velmi milovala a který jí zlomil srdce. Bylo jí devatenáct a rozkoukávala se – ještě neměla v životě jasno. Zanechala studia na univerzitě, a když to vypadalo, že je na nejlepší cestě dostat se do hodně velkých potíží, objevil se on. Okouzlilo ji jeho pohrdání konvencemi. Tak moc

se lišil od všech snobských mládenců z vyšší společenské třídy, mezi nimiž se pohybovala. Milovala na něm všechno: tetování, náušnici v uchu i to, že jezdil na motorce.

Ale nakonec se ukázalo, že ji nemiloval pro ni samu, ale pro peníze, které měla. Ještě dnes se otřásla, když si uvědomila, že se mohla dopustit svého největšího životního omylu. Od té doby se už nikdy nezamilovala.

„Kdo tady mluví o účetním?“ Candice zavrtěla hlavou a ušklíbla se. Rosie se ušklíbla také, protože manžel sestry Emily, i když byl jinak báječný, měl sklon dávat jim dlouhé nudné přednášky o směnných kurzech a výhodných investicích.

Nutno říct, že už vydělal malé jmění, takže evidentně dobře věděl, o čem mluví.

„Vánoce jsou až za tři týdny…“

„Nastala malá změna. Protože je tu tak nádherně a protože je skvělý sníh, všichni přijedou o něco dříve.“

„Dříve?“

„Vlastně už zítra. Já jsem průzkumná předsunutá hlídka, abych tak řekla. Vím, že jsme spolu chtěly být pár dnů samy, ale znáš rodiče… nemůžou odolat zasněženým svahům a vánoční atmosféře, která tu panuje. A je tu ještě něco,“ rychle končila svoji řeč Candice. „Říkali, že pozvou na prodloužený víkend Ashley-Talbotovy. Bertieho taky. Dělá v Londýně něco do financí a slyšela jsem, že je v tom velmi dobrý. Rodiče si myslí, že by bylo docela fajn, kdybyste se vy dva… no… trochu víc poznali.“

„Ne.“

„Je to jen nápad, Rosie. Nic není napevno domluvené. On měl pro tebe vždycky slabost, jak víš. Mohlo by to být pro tebe podnětné a určitě i příjemné!“

„Absolutně nepřipadá v úvahu, Candice.“

„Máma s tátou si říkali, že by nebylo na škodu, kdyby ses začala scházet s někým méně… *nekonvenčním*.“

„Když jsi říkala, že jsi něco jako předsunutá hlídka," Rosie sestru propalovala pohledem, „ve skutečnosti to znamená, že tě vyslali, abys mě detailně instruovala, jak dát do pořádku dům a připravila mě na to, že budu chodit s Robertem Ashley-Talbotem? Takže – v žádném případě s ním nechci nic mít! On je… on je ten nejnudnější kluk, jakého jsem kdy poznala!"

„To neříkej, Rosie! Možná, že zjistíš, že je docela zajímavé být ve společnosti někoho, kdo má *stálé zaměstnání*! Já i Emily musíme s rodiči souhlasit! Řekni mi jeden jediný důvod, proč to nechceš aspoň zkusit? Když zjistíš, že Bertieho opravdu nemusíš, tak se nic nestane. Nevím, proč ti tak vadí, vždyť jsi ho celá léta neviděla!"

„Rok a půl přesně. Za tu dobu se nemohl moc změnit." Školometský, s vystupujícím ohryzkem, s brýlemi se širokými obroučkami a vrozeným nadáním vést nesmírně nudnou konverzaci – to byl Bertie.

Rosie se podívala dolů do haly hotelu. Na hosty přecházející sem a tam, na rozradostněné děti, na rozzářený vánoční stromek a na měkká kožená křesla. Zrak jí padl i na skupinku lidí, kteří si předávali nějaká lejstra a potřásali si rukama – zřejmě na rozloučenou.

„A taky –," jasnýma modrýma očima se znovu zahleděla na sestru „– ještě jsem ti to neřekla, ale… ale… nejsem právě v rozpoložení, kdy bych se chtěla s Bertiem setkat, Diss. Vlastně s *nikým*."

V duchu se sestře omlouvala za to, co jí namluví, ale usoudila, že je nejvyšší čas, aby odvrátila hrozící situaci. Nechtěla, aby se z letošních Vánoc stala její noční můra. Nechtěla se družit s Bertiem. Nechtěla čelit rodině, která se sejde v plné síle a s obvyklým, i když laskavým, odhodláním ji bude přemlouvat, aby dělala něco, co dělat nechce.

Naklonila se k sestře a potichu řekla: „Zlomil mi srdce, Diss."

„O čem to propánakrále mluvíš, Rosie?“

„Tvrdíš, že si nikdy nenajdu pořádného kluka. No, tentokrát jsem si ho našla. Zamilovala jsem se do jednoho z hostů. Do skutečného byznysmena. Solidního a spolehlivého… tak spolehlivého, jako že po noci přijde den. Muže, jakého byste si ty a Emily a máma s tátou pro mě představovali. Ale ukázalo se, že takoví muži nejsou pro holky, jako jsem já. Nakonec je asi začnu nudit. Byl to sice jen krátký románek, ale myslím, že jsem se do něho zakoukala víc, než jsem chtěla.“

„Nějak ti to nemůžu uvěřit,“ řekla Candice a zvedla obočí. „Je zvláštní, že mi to říkáš až teď, a to už spolu sedíme déle než hodinu. To je ale náhoda.“

„Neměla jsem v úmyslu o tom mluvit, ale když jsi řekla, že naši pozvali na víkend Roberta a jeho rodiče, uvědomila jsem si, že to říct musím. Jsem pořád rozchodem trochu otřesená, to je všechno. Vím, že jsem vždycky chodila s problematickými kluky, ale věřila jsem, že tentokrát je to ten pravý. Šla jsem do toho s rozmyslem, ale zklamala jsem se. Takže… potřebuju nějaký čas, aby mě to přebolelo.“

„A kampak zmizel ten tajemný muž?“ Z jejího hlasu se pomalu nedůvěra vytrácela.

„No on vlastně…“

Byli tady jako na zavolanou. Starší manželský pár – Bob a Margaret, příjmení si nepamatovala. Požádali ji o lekci lyžování. Měl to být jen záskok za jejich instruktora, který se omluvil, že mu není dobře. Rosie věděla, že jen vyspává kocovinu. Manželé se rozhodli, že se naučí lyžovat. Bylo jim sice už hodně přes šedesát, ale dojemně věřili, že i starý pes se může naučit novým kouskům. Jejich dcera byla nadšená lyžařka, a snad i proto sem přijeli, aby to také zkusili. Nedávno šli do důchodu. A něco prodávali. Svěřili se jí, že na krátkou návštěvu sem za nimi přijede milý mladý muž – Matteo, aby se spolu dohodli na ceně a obchod uzavřeli. Je to velmi vzrušující, říkali.

Matteo – předpokládala, že to je Matteo, kdo jiný by to byl? – k ní stál zády a podával si ruku se starým pánem. To je přesně kandidát na byznysmena a lamače ženských srdcí. V žádném případě nehodlala trávit Vánoce hledáním důvodů, jak se vyhnout Bertiemu. Zlomené srdce byl dost pádný důvod, který mohl děsivou vyhlídku zažehnat.

„Tamhle je. Matteo. S tím manželským párem. Jsou právě na odchodu. On netuší, že jsem tady a dívám se na něho. Myslí si, že jsem na svahu pod hotelem a učím někoho lyžovat. Jsem si jistá, že na mě už úplně zapomněl."

Podívala se na sestru. Candice zamračeně sledovala ty tři lidi dole.

„Tak t*enhle* chlap je ten mizera, který tě zradil?"

Rosie zamumlala něco neurčitého, co mělo znít jako kladná odpověď. Nechtěla se pouštět do detailů. Normálně nelhala a provinile si uvědomovala, že možná svou nevinnou lží očerňuje člověka s bezúhonným charakterem.

Byla trochu nesoustředěná, a to, co se stalo pak, ji nemohlo víc překvapit. Bylo to tak nepodobné chování její sestry – chladné, rozvážné a elegantní sestry. Candice se *vždycky* ovládala!

Ale teď se prudce vztyčila, dlaněmi bouchla do stolu a pak se rozběhla, proplétala se rychle mezi stoly.

Rosie ji pozorovala s otevřenou pusou a začala se jí zmocňovat panika, protože tušila, že tohle nedopadne dobře…

Musím Candice zastavit dříve, než to zajde příliš daleko. Neztrácela čas přemýšlením. Vyskočila a hnala se za sestrou.

Pro jednou se Matteo nedíval každou chvilku na hodinky, jak to obvykle během obchodních jednání dělal. Když uzavíral nějaký obchod, vždycky v něm narůstal jakýsi neklid a netrpělivost, aby co

nejrychleji s obchodním partnerem přešli k dalšímu kroku. Pravda, všechny dokumenty ještě nebyly podepsané, ale to byla jen formalita. Rukoudáním už dohodu stvrdili, a jakmile bude po vánočním běsnění, bude už jen na právnících, aby celou záležitost uzavřeli.

Pro Mattea to byl velký a životně důležitý obchod.

Bob a Margaret Taylorovi, nejneuvěřitelnější ze všech obchodních klientů, které dosud měl, se na něho potěšeně usmívali. Bob mu znovu blahopřál. „Ta půda má velikou cenu." Poklepal Matteovi na paži a mrknul na něho. „Zájemců bylo moc, ale vy jste byl jedinej, kterýmu jsme s mou drahou polovičkou věřili."

„Je mi ctí, že si to myslíte," upřímně řekl Matteo.

Přijel do tohoto luxusního a překrásného místa, aby si Boba a jeho manželku Margaret získal. Šlo o obchod, který vyžadoval osobní přístup.

Bujaré vánoční veselí, kterému nemohl uniknout, protože bylo všudypřítomné, mu šlo na nervy a připomínalo, že je nejvyšší čas, aby udělal, co dělal každé Vánoce – unikl mu. Aby utekl do své vily na předměstí Benátek, které byly naštěstí jen několik hodin cesty odtud.

V Londýně pracoval, a proto tam musel větší část života žít, ale překrásná vila ze žlutého kamene byla jeho útočiště a byla jediné místo na světě, kde mu bylo dobře. Každý rok unikal před koledami, Santy Clausy a jejich zvonci a halekáním, před davy lidí u supermarketů a v ulicích, před barevnými stuhami a papíry, vánočními dekoracemi a všelijakými ozdobami, které se každým rokem objevovaly v obchodech o něco dříve.

Dva týdny před tímto obdobím se izoloval ve svém sídle na předměstí Benátek, kde o něho pečovali – vařili mu a uklízeli – dva oddaní zaměstnanci, zatímco on se věnoval své práci. *Blahořečený internet*, říkal si často. Umožňoval mu vyhnout se chaosu svátků a při

tom být informován o chodu všech svých kanceláří po celém světě. Sice bydlel v Londýně, ale byl Ital a útočiště v Itálii potřeboval. Připomínalo mu jeho původ a vše, co s tím souviselo.

„Ještě udělat pár teček nad i a přeškrtnout pár téček a bude to vaše, mladíku. A my budeme moc spokojený a šťastný."

Pro Mattea byl ten obchod silně citově zabarvený. V tomto smyslu jediný, kterým se kdy zabýval. Dětství a dospívání, do jisté míry tedy to, proč se stal tím, kým byl teď, prožil na kusu země, který už skoro od Taylorů koupil. Jeho součástí byl i dům na půli cesty. Byl to útulek pro děti bez rodiny. Bylo to místo, kde děti žily uprostřed krásné přírody, klidné místo, kde mohly jen *být*, kde mohly jezdit na koních, krmit domácí zvířata, sbírat v kurníku vajíčka. Zkrátka idylka.

Už to bylo dávno, kdy tam nějakou dobu pobýval. Bob a Margaret tam tehdy ještě nebyli. Přišli až později a on si samozřejmě nechal pro sebe, že byl s tím místem nějak spojený. Podobně si nechával pro sebe všechno, co bylo osobní a soukromé povahy. Ale protože už měl brzy to místo vlastnit… Ano, velmi to prožíval.

S Bobem se domlouval, kdy se sejdou s právníky k závěrečnému podpisu a ani náhodou nebyl připravený na to, co mělo přijít.

Na obrovskou scénu.

Odněkud se na ně vyřítila vysoká blondýna.

Její hlas zněl skřípavě, jako když se jezdí nehty po tabuli. Byla to smršť. Vnímal prudká gesta a ústa, která se otevírala a zavírala. Zaměstnanci hotelu a hosté vytřeštěně sledovali, co se to děje.

Matteo nebyl chvíli mocný slova. Bob a Margaret stáli vedle něho neschopni pohybu.

„Kdo si myslíte, že jste? Jakýsi… Matteo? Jak se opovažujete si s Rosií zahrávat? Lidi, jako jste vy, by měli věšet! Jsem si jistá, že chcete zmizet a nechat ji

tady se zlomeným srdcem. Vsadím se, že se ani neohlédnete. Jste bezohledný a naprosto *nemorální*!“

„To mluvíte na *mě*?“

„Na koho jiného bych měla mluvit? Jmenujete se Matteo?“

„Ano, ale zdá se, že musí jít o nějaké nedorozumění!“

Matteo, zahnaný do úzkých, se zmateně rozhlížel a zahlédl za vysokou blondýnou menší, plnoštíhlou dívku. Výraz zděšení na její tváři hraničil s panikou. Byla v hlubokých rozpacích. Na několik vteřin byl nadobro popletený. Dívala se přímo na něho. Měla nejmodřejší oči, jaké kdy viděl. Měla bohaté světlé vlasy. Rámovaly srdčitý obličej zaplavený ruměncem. Měla překrásně tvarované rty a pleť jemnou jako hedvábí.

Nebyl schopný slova. Jen zíral. Zaznamenal, že vykřikla jeho jméno. Uvědomil si, že dívka ho drží za paži a vleče ho dál od ostatních.

„Prosím, prosím, *prosím*…“ Stoupla si na špičky, aby na něho dosáhla a mohla mu zašeptat do ucha: „Mohl byste chviličku dělat, jako že chápete, o co jde? Později vám všechno vysvětlím. Opravdu, *opravdu* se moc omlouvám, ale teď musíte…“

Musím co? Matteo přemýšlel. Myšlenky mu zmateně vířily hlavou, ale stisk malé ruky mu nebyl nepříjemný. Byla o hodně menší než on. Tyčil se nad ní jako věž.

„Kdo kčertu vůbec jste?“ Mluvil potichu. Rozhovor vedený šeptem, jak si uvědomil, musel působit mnohem důvěrněji, než ve skutečnosti byl. Rychle přemýšlel, ale rozptylovalo ho půvabné tělo a sladká, květinová vůně jejích vlasů. Protože byla o tolik menší než on a protože se musela k němu natahovat, nemohl si nevšimnout jejích plných prsou. Cítil, že se dotýkají jeho svetru.

„Rosie. Promiňte. Promiňte, promiňte, promiňte. Netušila jsem, že sem sestra vletí jako tornádo.“

„Tohle jsem nečekal, synu. Víte dobře, že jsem staromódní a že chci, aby se lidi k sobě chovali hezky. Tak, jak chcete, aby se oni chovali k vám," ozvalo se za ním. V Bobově hlasu slyšel zklamání.

Zatraceně – jak mohla ta žena vědět, jak se jmenuju? A kdo to vlastně je? V hlavě se mu trochu vyjasnilo a něco mu došlo: důsledky toho, co se tu událo, byly fatální.

K dohodě o prodeji nedojde.

Rozplést tuto záležitost bude vyžadovat čas a čas neměl na své straně. Bob byl rozčilený a vyjádřil obavy, jestli neudělal hroznou chybu. Jeho žena představovala hlas rozumu a mírnila ho. Netušil, kdo je to děvče, které ho tak úpěnlivě prosí o pomoc. Měl podezření, že jde o trik, jak z něj dostat peníze. *Obviňují mě z něčeho? Vydírají mě? Někde se ukrývají reportéři s kamerami v pohotovosti?*

Byl zlostí bez sebe. V tuto chvíli bylo nanejvýš důležité, aby z jeviště dostal Boba a jeho ženu a důsledky řešil později. Podstatné bylo omezit škody na minimum. Chtěl ten obchod uzavřít a byl rozhodnutý udělat všechno pro to, aby se uskutečnil. Dívka se na něho pořád úpěnlivě dívala, a proto si řekl, že s ní bude tu hru hrát. Nevěděl, proč se tak rozhodl.

Usmál se, a Rosie ještě víc zrudla.

„Rosie," promluvil na ni potichu. Vzal ji za ruku a obrátil se s ní k oběma manželům a uječené sestře. Během jejich důvěrného rozhovoru všichni zaraženě mlčeli. „Mluvili jsme spolu o tom, co se…"

Podíval se na Boba a Margaret a omluvně se usmál a přitáhl si rudolící blondýnku k boku. „Byla smutná, protože si myslela, že jsem jeden z těch bezohledných a bezskrupulózních chlapů…" Zavrtěl nevěřícně hlavou, sklonil se a dotkl se rty její tváře. „Jak tě mám přesvědčit, miláčku, že to pro mě není jen obyčejný románek?"

Rosie se na něho dívala. Místo na tváři, kde se jí dotkl rty, ji pálilo. Držel ji kolem pasu. Cítila se trapně, protože ji to vzrušilo.